

Alexandru CIOBANU

DE LA IMUNITATE LA MENTALITATE

O statistică relevă faptul că pe pământ există în acest moment cinci miliarde de biblii. Cinci miliarde de biblii pentru șase miliarde de pământeni. Oare de ce vor fi fost necesare cinci biblii la șase oameni? Desigur că unii oameni dețin mai multe exemplare, ediții sau traduceri diferite. Deci raportul este ceva mai mic. Fără îndoială nici o altă carte nu este mai răspândită. Există variante colorate pentru copii, variante pentru orbi, surdo-muți și pentru analfabeți. Pentru credincioși și pentru necredincioși. Pentru cei ce vor să cunoască adevărul biblic și pentru cei ce nu vor să-l afle. Pentru cei care deja îl știu și pentru cei ce nu-l vor afla în veci.

Biblia vorbește despre iubirea aproapelui, dar noi iubim mai mult departele. Cu aproapele ne înfruntăm minut cu minut, zi și noapte, căci acesta este rostul lui, să ne țină poftele în frâu. Secret de procedură pe care îl aflăm nu din Biblie, ci din Coran:

(Sura II,252) *"De nu i-ar ține Dumnezeu pe oameni în frâu unul prin altul, ar fi pierit pământul, însă Dumnezeu e binefăcător față de făpturi."*

Dumnezeu știe deci că mentalitatea nu poate fi schimbată și nici nu încearcă. Doar limitează inconvenientele.

Marii conducători de popoare trebuie să-și drămuiească bine energia și să-și ocupe timpul doar cu fapte de competență lor.

(Exodul 18,17) *"Socrul lui Moise i-a zis: <Ce faci tu nu este bine. Vei fi epuizat, atât tu cât și poporul acesta, care este cu tine; căci lucrul este peste puterile tale și nu-l vei putea face singur. Acum ascultă glasul meu; am să-ți dau un sfat și Dumnezeu va fi cu tine. Stai înaintea lui Dumnezeu pentru popor, și du neînțelegerile înaintea lui Dumnezeu... Alege din tot poporul, oameni capabili temători de Dumnezeu, oameni ai adevărului vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste ei, căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece>"*

Adică nu îți asuma răspunderea deciziei, împinge-o în sus la cer, și nu uita: delegă competențele, adică împinge-o și în jos, spre ceilalți. Altfel te epuizezi inutil, nu poți schimba mentalitatea, nici Domnul nu mai încearcă.

Inerția înseamnă refuzul schimbării.

Masa determină inerția, dar masa este energie. Deci energia are la rândul ei inerție. Să vedem cum își manifestă energia dreptul la inerție.

Inerția iubirii este dorul, care se transformă în tristețe.

Inerția fericirii sau a tristeții este melancolia materializabilă în lacrimi. Bucuria își manifestă inerția prin încredere și optimism.

Tristețea, odată declanșată, are și ea inerția scepticismului.

Inerția sentimentului este amintirea. Acum trăim într-un val de nostalgie. Unii au nostalgia vremurilor de altă dată când erau la putere și o duceau bine. Ceilalți, ajunși acum deasupra, au doar nostalgia unanimității de altă dată.

Conceptul are inerția de schimbare cea mai mare. Schimbarea concepțiilor presupune antrenarea întregului mental. De aceea s-a putut observa că mentalitatea se schimbă cel mai greu.

Mentalul se opune prin toate mijloacele schimbării rețelei sale de concepte pe care a construit-o cu trudă de-a lungul întregii existențe.

Copiii acceptă cu simplitate formarea unei structuri educative, apoi subconștientul se opune

instantaneu oricăror tendințe de schimbare sesizate. Pe fața luminată a Pământului, copiii se opun schimbării domiciliului, a școlii sau a părinților. Se despart cu greu de colegi când termină liceul sau facultatea. De părinți când trebuie să plece de acasă. Pe partea pe care e noapte copiii învață cu greu să se socializeze.

Situația materială bună, prosperitatea, rangul social, demnitățile și relațiile publice, trăsături ce se înscriu adânc în concepția individului, se manifestă cu mare inerție, prin pretenții.

Ruperea atașamentelor are o mare inerție. Acaparatorii, calicii, zgârciții se despart cu greu de acumulările lor. Ei nu suportă zborul cu avionul, nu au răbdare să asculte o slujbă religioasă, nu se pot purifica prin post. Orgolioșii și trufașii își pierd aptitudinile și trăiesc în inerția pretențiilor trecutului lor glorios.

În plan social pensia este inerția stării de activitate pe care individul a prestat-o în favoarea obștei. Dacă ar fi trăit în afara comunității nu ar fi acumulat această inerție, atât de rușinoasă astăzi, când pensionarii – ajunși mai numeroși decât cei ce mai găsesc câte ceva de făcut – sunt scoși forțat din scenă.

Din dorința de a se realiza, dar mai ales de a mânca, oamenii sunt puși în situația de a-și părăsi casa părintească, locurile natale, familia, partidul politic, religia și în extremis țara și limba maternă. Atunci structura lor energetică deja configurată, se interferează cu câmpurile informaționale complet noi ale legislației, tradiției, obiceiurilor sau mentalităților pe care le întâlnesc. Inerția la adaptare se manifestă din plin chiar până la respingere, iar șocul este departe de a rămâne insesizabil. Se produce așa numita lateralizare a câmpului energetic sau apar decalajele parțiale ale aurei energetice. Rezultatul: distonii dintre cele mai diverse, tulburări digestive, tulburări psihice, tristețe, un enorm regret, complexe, dar mai ales o stare debordantă de dor de acasă. În cazul românilor – unicul și inimitabilul dor românesc, căci holografic vorbind, fiecare român poartă în el întreaga Românie. Nici un medicament, nici o terapie, nici chiar Einstein nu mai poate ajuta cu nimic pentru reunificarea câmpului mentalității.

Pentru că au ratat prima lecție, oamenilor li s-a permis recent să descopere calculatorul. În calculator software-ul de baza se *arde* în PROMuri, (Memorie programabilă folosită numai în citire) adică se scrie o singură dată, pentru totdeauna. Pentru schimbări există o singură soluție – altă placă!

Schimbarea mentalității unui individ sau a unui popor este percepută ca un atac direct la matricea sa spirituală. Apare o reacție de apărare – ca atunci când omul face gripă. Întâi respinge, adică strănută, apoi sunt aruncați în luptă anticorpilor, resursele biologice, relațiile, pretențiile, titlurile, diplomele, masterate, medaliile, CV-urile, factorii de imunitate socială, pilele. Nimic nu este menajat fiindcă e în joc însăși structura propriului mental. Arma cea mai eficace este proliferată și aruncată în luptă – resursa spirituală, bătrâni, cât mai mulți bătrâni!

Imunitatea este complexul de apărare al organismului. Este necesară pentru a rezista tuturor tentativelor de schimbare din organism. Cu greu poate fi anihilată. Imunitatea este inerția unei apărări prestabilite după șabloanele inițiale. Imunitatea se opune transplantului, ca și penticostalii, chiar dacă e ultima șansă de supraviețuire. Când omul nu mai are forțe

imunitare e ca și cum nu-și mai poate acorda mentalitatea. Similitudinea dintre imunitate și mentalitate este totală, dar în proporționalitate inversă: cu cât omul îmbătrânește, în timp ce mentalitatea i se solidifică, imunitatea lui scade, pentru a se îndeplini voia Domnului și a se ridica la cer.

Atât imunitatea cât și mentalitatea pot fi deci anihilate sau învinse. Agenți special antrenați, travestiți și plătiți întră în sistem, organism sau stat, și îi perturbă regulile de bază. Fagocitele, celulele care până atunci erau mândria omului și spaima dușmanilor, intră într-o bruscă fraternitate cu cei din jur, indiferent de apucăturile și intențiile acestora. Așa se întâmplă și cu armata. Ea își disprețuiește armele fiindcă le-a lăsat să ruginească, își prăbușește avioanele ca să cumpere altele mai vopsite, își schimbă uniforme, șefii și pasul de paradă, la fiecare șaizeci de ani.

Fără imunitate, organismul devine transparent la intruși și la viruși, se lasă chirurgit, tranșat pe bucățele, care sunt extirpate și înlocuite cu modele *noi mai performante*. Pentru a interveni într-un stat, mentalitatea lui trebuie mai întâi distrusă și apoi înlocuită pe tronsoane. În astfel de cazuri nu avem de-a face cu transplanturi sau transfuzii, ci cu insurecții, lovituri de stat, revoluții.

După un transplant de mentalitate statul renunță la propria spiritualitate, la cultură, la folclor, și se lasă infiltrat cu semipreparate scoase din magazinele altora. Cu reacții ciudate, statul își inversează rolul, își sfidează poporul, nu-și mai apără populația, își fortifică forțele de represiune și o pune cu botul pe labe, o concediază și îi închide fabricile, o scoate pe stradă din case, apoi o arestează că ocupă drumul, lasă copiii analfabeți *pregătindu-i* pentru marea globalizare. Pentru că producția face altora concurență, statul infiltrat trăiește acum din impozite, taxe, accize, amenzi enorme, nu ca să dispară lenea și fără-de-legea, ci ca să piară contribuabilul. Plătim pentru orice, fie că facem, fie că nu facem. Corupția crește fiindcă amenziile au un minim și un maxim, iar funcționarul știe cum să pună problema. Administrațiile își pierd bazele de date fiindcă analiștii și programatorii nu lucrează cu publicul și sunt invidioși.

Miniștrii și parlamentarii nu mai conduc țara, ci o îndatorează în împrumuturi; cu banii luați fac turism pe traseele lumii, iar în țară astupă anual gropile. Perplex și dezorientat, președintele nu înțelege nimic, dar gestionează cu autoritate dezastrul, își vitaminizează imunitatea ca să-și fortifice mentalitatea, suferă că nu e băgat în seamă și se consideră nedreptățit. Moise a avut un mandat de 40 de ani, mentalitatea sa a rezistat chiar și în relația directă cu Dumnezeu, și nu a închis ochii până nu și-a îngropat toți coechipierii. A murit privind cu mândrie spre țara făgăduită în care nici el, din cauza mentalității, nu a primit viza de intrare. Lupii negociază mai bine: ca să-și păstreze mentalitatea, cedează doar părul.

Mentalitatea se configurează într-o grilă de stare, ca o coajă de copac. Ca să mai crească, arborelui trebuie să-i plesnească scoarța. Odată fisurată scoarța, apare scorbura și declinul începe. Copacii mor în picioare dar se exportă decojiți. Nimeni nu dă bani pe mentalitatea celui alt, chiar o disprețuiește.

(continuare în pagina 5)